

Sygn. akt: I C 195/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Hanna Woźniak
Protokolant:	sekr. sądowy Jagoda Mazur

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2016 r. w Wąbrzeźnie

sprawy z powództwa A. C.

przeciwko Gminie K.

- o ochronę dóbr osobistych

1. oddała powództwo,

2. zasądza od Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie na rzecz radcy prawnego M. L. kwotę 2.952 (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa) złotych brutto tytułem kosztów pełnomocnictwa ustanowionego dla powoda z urzędu oraz kwotę 371, 93 (trzysta dziewięćdziesiąt jeden 93/100) złotych tytułem zwrotu kosztów dojazdu pełnomocnika na rozprawę,

3. zasądza od powoda A. C. na rzecz interwenienta ubocznego (...) w W. kwotę 2.434 (dwa tysiące czterysta trzydzieści cztery) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia SR

Hanna Woźniak

Sygn. akt I C 195/15

UZASADNIENIE

W dniu 23 kwietnia 2015r. A. C. wystąpił do tutejszego Sądu z pozwem, w którym domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanej Gminy K. kwoty 12.000zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 08 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych w postaci dobrego imienia, poprzez zamieszczenie w piśmie z dnia 10 maja 2012r. skierowanym do (...)w B., Wydziału P. S. sygn. (...), podpisanym przez Wójta Gminy K. niezgodnej z prawdą informacji, iż powód został ukarany wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 7 maja 2012r. sygn. akt (...)grzywną w kwocie 200zł za naganne zachowanie na terenie urzędu, ponadto wnosił o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu. Uzasadniając swoje stanowisko powód podał, iż przedmiotem postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym w Wąbrzeźnie był zarzucany mu czyn polegający na rzekomym zakłócaniu ładu i porządku publicznego w (...) (...)w K. poprzez szarpanie drzwiami do jednego z pomieszczeń znajdujących się w budynku (...)oraz przez blokowanie tychże drzwi, który nigdy nie miał miejsca, a wyrok, na który pozwana powołała

się w piśmie skierowanym do (...)w B.był wówczas nieprawomocny, a następnie został uchylony. Po przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie uniewinnił powoda od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 51 § 1 kw. W tej sytuacji powód uznał, że powoływanie się przez Gminę na nieprawomocny wyrok było pozbawione podstawy prawnej i w sposób rażąco naruszało jego dobre imię, stawiając go w oczach pracowników (...)w B.w negatywnym świetle, jako osoby naruszającej ład publiczny, łamiącej prawo, na co nie może sobie pozwolić, będąc znanym w K.z podejmowania czynności na rzecz lokalnej społeczności. Jako podstawę prawną swojego roszczenia powód wskazał art. 24 § 1 kc i art. 448 kc. Powód podał, że pismem z dnia 18 lipca 2013r. wezwał pozwaną do odwołania nieprawdziwych informacji na jego temat poprzez skierowanie do (...)w B.pisma, w którym wskaże, iż informacja w piśmie z dnia 10 maja 2012r. była nieprawdziwa oraz do przeproszenia go za podanie nieprawdziwej informacji na jego temat poprzez złożenie oświadczenia o treści wskazanej w wezwaniu. Ponadto powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 12.000zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w postaci dobrego imienia w wyznaczonym terminie do dnia 07 sierpnia 2013r. Pomimo upływu tego terminu pozwana nie dopełniła czynności niezbędnych do usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych powoda i nie zapłaciła na jego rzecz zadośćuczynienia. (k.2-6)

W odpowiedzi na pozew pozwana Gmina K.wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwana zakwestionowała żądanie powoda zarówno co do zasady, jak i co do wysokości, uznała zarzuty powoda za bezpodstawne, ponieważ informacja o treści wyroku, który został wydany przez Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie na posiedzeniu jawnym, w dniu sporządzenia do (...)w B.pisma z dnia 10 maja 2012r., była prawdziwa, wyrok funkcjonował w obrocie prawnym i pozostał faktem. W ocenie pozwanej powód nie wziął pod uwagę, iż miejsce, w którym nastąpiło zdarzenie stanowiące przedmiot postępowania karnego, w którym powód został skazany na karę grzywny ma charakter publiczny, ponieważ przebywają w nim zarówno pracownicy, jak i osoby prywatne. Dlatego informacja o jego zachowaniu oraz fakt postrzegania go jako człowieka naruszającego ład publiczny mogły nie być spowodowane przekazaniem informacji, ale tym, w jaki sposób powód zachowywał się na terenie urzędu. Pozwana podała, że Wójt Gminy jako organ nadzoru nad (...)składając wyjaśnienia urzędowi Wojewódzkiemu w B., w których przekazał informację o wydaniu przeciwko powodowi wyroku przez Sąd, wykonywał jedynie ciężący na nim obowiązek wyjaśnienia decyzji podejmowanych w sprawie powoda w tym wyjaśnienia sytuacji, jaka miała miejsce w związku z jego zachowaniem na terenie (...), kiedy to pracownicy czuli się zagrożeni i byli nagabywani przez powoda, co mają w danej chwili wykonywać. Ponadto pozwana wskazała, iż pismo Wójta nie dotarło do szerokiego grona pracowników, tak jak twierdzi powód i nie są znane jakiegokolwiek inne skutki podania prawdziwej informacji w dniu 10 maja 2015r. po wydanym wyroku z dnia 07 maja 2015r. (k.46-47)

Radca prawny ustanowiony dla powoda z urzędu w piśmie procesowym z dnia 01 marca 2016r. podtrzymał żądanie pozwu i wskazał, że Wójt Gminy nie może stawiać zarzutów i pomawiać innej osoby w oczach innych osób o określone zachowania na podstawie nieprawomocnych wyroków, ponieważ obowiązuje domniemanie niewinności i dopiero prawomocny wyrok ma charakter wiążący, na który można się powoływać. Tymczasem Wójt Gminy K.w piśmie z dnia 10 maja 2012r. nie wskazał, iż wyrok na który się powoływał był nieprawomocny, sugerując (...)w B., iż jest on ostateczny, a tym samym, iż naganne zachowanie powoda na terenie (...)w K.miało miejsce i zostało potwierdzone przez Sąd. Strona powoda wskazała, iż oprócz dobrego imienia powoda została także naruszona jego godność, a zachowanie pozwanej było zawinione. (k.79-83)

Pozwana w piśmie procesowym z dnia 15 marca 2016r. ponadto wskazała, iż Wójt przedstawił w piśmie z dnia 10 maja 2012r. jedynie fakty, które miały miejsce, a informacja o zapadłym wyroku stanowiła normalną informację podaną w oparciu o istniejący tego dnia stan faktyczny. Działanie Wójta było podejmowane w ramach czynności administracyjnych i zgodnie z przepisami. (k.118-124)

Interwenant uboczny (...) z siedzibą w W. reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania wg norm przepisanych. (k.203)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

w dniu 19 listopada 2011r. Komendant Powiatowy Policji w W. sporządził i skierował do Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie wnioski o ukaranie przeciwko A. C., zarzucając mu popełnienie wykroczenia z art. 51 §1 kw polegającego na tym, iż w dniu 14 października 2011r. w miejscowości K. na terenie (...) zakłócił ład i porządek publiczny. Nieprawomocnym wyrokiem z dnia 07 maja 2012r. wydanym w sprawie (...) (...) Sąd uznał obwinionego A. C. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu we wniosku o ukaranie z tym ustaleniem, iż zakłócenie ładu i porządku publicznego odbyło się poprzez szarpanie drzwi do pomieszczenia, w którym znajduje się kserokopiarka oraz poprzez blokowanie tych drzwi nogą, tj. wykroczenia z art. 51 § 1 kw i wymierzył mu karę 200 zł grzywny.

okoliczności bezsporne, ponadto

dowód: - wyrok z dnia 07.05.2012r. w sprawie (...) wraz z uzasadnieniem k.7-10

Pismem z dnia 12 kwietnia 2012r. A. C. wystąpił do Wojewody (...) ze skargą na działalność (...) w K., a następnie Wojewoda zwrócił się Wójtowi Gminy K. o złożenie wyjaśnień zawierających ustosunkowanie się do tej skargi. W dniu 10 maja 2012r. Wójt Gminy K., w piśmie nr (...) zredagowanym przez E. R. (1), która wpisała pod jego treścią swoje inicjały, skierowanym do (...) Wydziału P. S. w B., uznał skargę za bezzasadną i wskazał m.in. iż wydawał zarówno zasadne, jak i niezasadne decyzje dot. powoda i jego rodziny, jako nieprawdziwy ocenił zarzut, aby rodzina ta była dyskryminowana, zaś powód odmawiał sporządzenia wywiadu środowiskowego. Ponadto w piśmie tym Wójt zawarł stwierdzenie, iż "w ostatnim czasie eskalacja zachowań A. C. była na tyle naganna, że organ Policji skierował akt oskarżenia. W dniu 07.05.2012r. Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie sygn akt (...) / (...) ukarał wymienionego grzywną w kwocie 200 zł za naganne zachowanie na terenie urzędu." Gmina K. nie kierowała następnie do (...) Wydziału P. S. w B. dodatkowych informacji związanych z pismem z dnia 10 maja 2012r.

okoliczności bezsporne, ponadto

dowód: - kserokopia pisma (...) w B.k.96-97

- kserokopia pisma Wójta Gminy K. z dnia 10 maja 2012r. k.11-12, k.92-93

- pismo (...) w B.k.135

- zeznania świadka I. C. k.174v-175

- zeznania świadka J. P. k.175v-176

- zeznania świadka E. R. (2) k.176v

- zeznania świadka S. W. k.176v-177

- zeznania świadka A. S. k.218-218v

- zeznania świadka K. Z. k.218v-219

- zeznania strony - powoda A. C. k.219-219v

- zeznania strony - Wójta Gminy K. J. D. k.219v-220

Wyrok Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 07 maja 2012r. został uchylony na mocy wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 24 sierpnia 2012r. sygn akt (...) (...). Po ponownym rozpoznanie sprawy, wyrokiem Sądu R.w W.z dnia 20 marca 2013r. w sprawie (...) (...) (poprzednio IIW (...)), obwiniony A. C. został uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu czynu. W uzasadnieniu wyroku Sąd ocenił zachowanie A. C. w dniu 14 października 2011r. w (...) w K. jako niewłaściwe,

jednak nie wyczerpało ono, zdaniem Sądu, znamion zarzucanego mu wykroczenia. Orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 23 kwietnia 2013r.

okoliczności bezsporne, ponadto

dowody: - wyrok z dnia 24.08.2012r. w sprawie (...) (...)wraz z uzasadnieniem k.13-16,

- wyrok z dnia 20.03.2013r. w sprawie (...) (...)wraz z uzasadnieniem k.17-23, k.84-91***

Pismem datowanym na 23 lipca 2013r. A. C.wystąpił do J. P.– ówczesnego Wójta Gminy K.– o odwołanie niezgodnej z prawdą informacji skierowanej do (...)Wydziału P. S. w B., iż został ukarany wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie w sprawie (...)grzywną w kwocie 200 zł za naganne zachowanie na terenie urzędu, o przeproszenie go za podanie tej informacji poprzez doręczenie podpisanego oświadczenia o wskazanej treści, a także o zapłatę kwoty 12.000zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w postaci dobrego imienia.

okoliczności bezsporne

dowody: - przedsądowe wezwanie do złożenia oświadczeń i zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru k.25-27

Sąd zważył, co następuje:

powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny, który Sąd ustalił w niniejszej sprawie, należy uznać za bezsporny. W kontekście zebranych dowodów z dokumentów nie może budzić wątpliwości, iż nieprawomocnym wyrokiem Sądu z dnia 07 maja 2012r. w sprawie (...) (...)obwiniony A. C.został uznany winnym popełnienia czynu zarzucanego mu we wniosku o ukaranie z tym ustaleniem, iż zakłócenie ładu i porządku publicznego odbyło się poprzez szarapanie drzwi do pomieszczenia, w którym znajduje się kserokopiarka oraz poprzez blokowanie tych drzwi nogą, tj. wykroczenia z art. 51 § 1 kw i wymierzono mu karę 200 zł grzywny. Niepodważalne jest także, iż w dniu 10 maja 2012r. Wójt Gminy K., w piśmie nr (...)skierowanym do (...)Wydziału P. S. w B., ustosunkowując się do skargi A. C.z dnia 12 kwietnia 2012r. na działalność (...)w K., zawarł stwierdzenie, iż “w dniu 07.05.2012r. Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie sygn akt (...)(...)ukarał wymienionego grzywną w kwocie 200 zł za naganne zachowanie na terenie urzędu.” Wszystkie wskazane okoliczności znajdowały potwierdzenie zarówno w dowodach z dokumentów, zeznaniach wskazanych świadków, jak i dowodu z przesłuchania stron i nie budziły wątpliwości Sądu pod względem wiarygodności, ponieważ tworzyły spójną i logiczną całość. Jako nieprzydatne do czynienia ustaleń faktycznych Sąd uznał zeznania świadków A. W., E. L., F. P.i E. M., które wykraczały poza przedmiot zainteresowania Sądu w niniejszej sprawie. Podobnie za nieprzydatny należało uznać wnioskowany przez pozwaną dowód z badań fonoskopijnych pliku dźwiękowego nagranych potajemnie przez powoda w trakcie wizyty w (...)w dniu 14 października 2011r., który do niniejszej sprawy niczego istotnego by nie wniósł.

Spór ogniskował się natomiast w zakresie tego, czy z uwagi na zawarcie informacji w piśmie Wójta skierowanym do (...)Wydziału (...)w B.o tym, iż wobec A. C.Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie w sprawie (...)(...)wydał wyrok, którym ukarał go grzywną w kwocie 200 zł za naganne zachowanie na terenie urzędu, w dodatku z brakiem określenia, iż jest to wyrok nieprawomocny, doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda w postaci dobrego imienia i godności.

Ochronę dóbr osobistych regulują przepisy art. 23 i 24 kc. Pierwszy z nich zawiera przykładowy katalog dóbr osobistych. Dobrami osobistymi są wszelkie przynależne człowiekowi, jego osobie, wartości niemajątkowe, związane z jego psychiczną i fizyczną integralnością oraz przejawami jego działalności, uznane powszechnie w społeczeństwie. Wartości te określające pozycję człowieka w społeczeństwie, stanowią przesłankę samorealizacji osoby ludzkiej. Godność osobista to między innymi oczekiwanie szacunku ze strony innych ludzi. Przez godność osobistą (część wewnętrzną) należy rozumieć wyobrażenie jednostki o własnej wartości, a przez część zewnętrzną - opinię (dobre imię, "dobrą sławę", reputację), jaką inni ludzie mają o wartości danego człowieka, a więc jego obraz w oczach osób trzecich. Środki ochrony na wypadek naruszenia dóbr osobistych reguluje art. 24 § 1 kc, stanowiący, iż ten, czyje dobro osobiste

zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba, że nie jest ono bezprawne, zaś w razie już dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności, ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie można również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Zgodnie z art. 448 kc w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Na podstawie powołanego przepisu kompensowana jest więc krzywda, czyli szkoda niemajątkowa wywołana naruszeniem dobra osobistego. Zadośćuczynienie przysługuje jedynie za krzywdę wyrządzoną naruszeniem dobra osobistego, a nie za naruszenie dobra osobistego.

Rozpoznając sprawę w przedmiocie ochrony dóbr osobistych należy określić dobro osobiste, które mogło zostać naruszone, ustalić, czy doszło do jego naruszenia, a dopiero w przypadku uzyskania pozytywnej odpowiedzi ustalić, czy działanie pozwanej było bezprawne. Dowód, że dobro osobiste zostało naruszone ciąży na osobie poszukującej ochrony prawnej na podstawie art. 24 kc. Natomiast na tym, kto podjął działania zagrażające dobru osobistemu innej osoby lub naruszające to dobro spoczywa ciężar dowodu, że nie było ono bezprawne.

Za bezprawne uważa się każde działanie naruszające dobro osobiste, jeżeli nie zachodzi żadna ze szczególnych okoliczności usprawiedliwiających je. Do okoliczności wyłączających bezprawność zalicza się zaś działanie w ramach porządku prawnego, tj. działanie dozwolone przez obowiązujące przepisy, wykonywanie prawa podmiotowego, zgodę pokrzywdzonego (z zastrzeżeniem uchylenia jej skuteczności w niektórych przypadkach) oraz działanie w obronie uzasadnionego interesu. Istnieje zatem domniemanie bezprawności, stanowiące znaczne ułatwienie dla strony powodowej, jako że przerzuca ciężar dowodu na stronę pozwaną, która musi udowodnić jedną z wyżej opisanych okoliczności w celu uniknięcia odpowiedzialności za naruszenie dóbr osobistych. Ponadto nie może ulegać wątpliwości, iż przesłanką odpowiedzialności przewidzianej w art. 448 kc jest nie tylko bezprawne, ale i zawinione działanie sprawcy naruszenia dobra osobistego (vide: wyrok SN z 12 grudnia 2002 r., V CKN 1581/00, OSNC 2004/4/53, OSP 2004/12/157, Biul.SN 2003/4/15, M.Prawn. 2003/12/558, Lex nr 77194).

Dopiero w dalszej kolejności winny podlegać badaniu dalsze przesłanki roszczenia, tj. istnienie szkody niemajątkowej powstałej w wyniku naruszenia dobra osobistego oraz związku przyczynowego pomiędzy tym czynem, a szkodą niemajątkową.

Przekładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż wskazane przez powoda w pozwie dobra prawne w postaci godności osobistej i dobrego imienia pozostają pod ochroną art. 23 kc, a także art. 47 K. R., a w wyniku poinformowania (...)Wydziału P. S.w B.przez Wójta Gminy K.o ukaraniu A. C.w dniu 07 maja 2012r. przez Sąd karą grzywny w kwocie 200 zł za naganne zachowanie na terenie urzędu, mogło dojść do ich naruszenia, spowodowało to bowiem ujawnienie okoliczności mogących skutkować negatywną oceną powoda przez inne osoby.

Podniesiona przez pozwaną okoliczność, iż wyrok Sądu z dnia 07 maja 2012r. został wydany na posiedzeniu jawnym nie ma żadnego znaczenia dla oceny, czy doszło do naruszenia dóbr prawnych powoda. Publiczne ogłoszenie wyroku oznacza tylko tyle, że może być na nim obecny każdy zainteresowany i nie należy tego utożsamiać z dopuszczalnością rozpowszechniania treści wyroku poza salą sądową.

Jak zostało wskazane, bezprawność naruszenia dóbr osobistych wyłącza m.in. działanie w ramach prawa i na taką okoliczność pozwana powoływała się w toku niniejszego postępowania.

Przedmiotowe pismo Wójta Gminy K. z dnia 10 maja 2012r. zostało sporządzone w ramach postępowania normowanego przepisami postępowania administracyjnego, a konkretnie postępowania skargowego. Instytucję skargi regulują przepisy art. 227-240 kpa. Szczegółowy tryb wnoszenia skarg i wniosków oraz sposób ich załatwienia określa wydane na podstawie art. 226 kpa Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 08 stycznia 2002 r. w

sprawie organizacji przyjmowania i rozpatrywania skarg i wniosków (Dz.U.2002.5.46) Zgodnie z § 9 wskazanego Rozporządzenia, jeżeli rozpatrzenie skargi lub wniosku wymaga uprzedniego zbadania i wyjaśnienia sprawy, organ właściwy do rozpatrzenia skargi lub wniosku zbiera niezbędne materiały. W tym celu może zwrócić się do innych organów o przekazanie niezbędnych materiałów i wyjaśnień.

Skoro A. C. w piśmie z dnia 12 kwietnia 2012r. wystąpił do Wojewody (...) ze skargą na działalność (...) (...) w K., a następnie Wojewoda zwrócił się do Wójta Gminy K. o złożenie wyjaśnień zawierających ustosunkowanie się do tej skargi, to Wójt Gminy K. był zobowiązany do przekazania wszechstronnej informacji o kontaktach na linii petent-urząd, tym samym miał prawo ujawnić w swoim piśmie treść wyroku tj., iż w dniu 07 maja 2012r. Sąd wymierzył powodowi karę 200zł grzywny w sprawie IIW (...) za jego naganne zachowania w podległym mu (...), którego działalność stanowiła przecież przedmiot skargi. Pismo Wójta w dacie jego sporządzenia odzwierciedlało stan faktyczny, ponieważ tego rodzaju orzeczenie zapadło. Kwestia przywołania naganności zachowania powoda w Urzędzie, w kontekście czynu przypisanego powodowi w wyroku, także była uprawniona, ponadto nawet Sąd w uzasadnieniu wyroku uniewinniającego powoda podnosił niewłaściwość zachowania powoda w dniu 14 października 2011r. w (...) w K.. Informacja Wójta w przedstawionym zakresie była więc prawdziwa, a wyrok uniewinniający powoda został wydany dopiero w późniejszym okresie.

Jednocześnie nie można tracić z pola widzenia, iż Wójt Gminy K. w swoim piśmie istotnie nie wskazał wprost, że wydany wobec powoda wyrok jest nieprawomocny. Jednak okoliczność ta w ocenie Sądu nie budziła wątpliwości, skoro pismo było datowane na 10 maja 2012r., a powoływano się w nim na wyrok z dnia 07 maja 2012r., tym bardziej biorąc pod uwagę, iż adresat pisma jest przecież organem stosującym prawo i tym samym z pewnością nie jest mu obca wiedza o tym, że wyroki sądów pierwszej instancji nie stają się prawomocne (podobnie jak decyzje administracyjne organów pierwszoinstancyjnych ostateczne) w ciągu trzech dni od daty ich wydania. Tego rodzaju wiedzę w ocenie Sądu można nawet uznać za powszechną.

Skoro Wójt Gminy K. nie przekazał do (...) Wydziału P. S. w B. informacji o ukaraniu powoda przez Sąd karą 200 zł grzywny za naganne zachowanie na terenie urzędu z własnej inicjatywy, lecz odbyło się to w ramach przewidzianej prawem procedury – na podstawie przepisów prawa, w ramach obowiązku nałożonego przez organ wyższego stopnia oraz ze świadomością zgodności jego treści z faktami, Sąd przyjął, iż jego działaniu w rozpatrywanym zakresie nie można przypisać cechy bezprawności. Oznacza to, iż ciężar wykazania bezprawności działania Wójta Gminy K. został przerzucony na powoda, czemu ten jednak nie podołał.

Ponadto, pomimo problemu istnienia konfliktu między pracownikami (...) w K., a A. C., brak jest podstaw do przyjęcia, iż intencją Wójta było dokuczenie powodowi, poniżenie go, czy szykanowanie, a więc nie można przypisać mu winy.

W świetle powyższego, powództwo powoda podlegało oddaleniu w pkt 1 wyroku.

Na marginesie należy zauważyć, iż nawet gdyby przyjąć, iż zachowanie pozwanej było bezprawne i zawinione, żądanie zasądzenia na rzecz powoda zadośćuczynienia i tak należałoby oddalić. Sąd nie ma obowiązku zasądzenia na podstawie art. 448 kc zadośćuczynienia w każdym przypadku naruszenia dóbr osobistych, a przy zastosowaniu wskazanego przepisu należy wziąć pod uwagę całokształt okoliczności faktycznych, w tym winę sprawcy naruszenia dóbr osobistych, rodzaj naruszonego dobra oraz rozmiar i intensywność doznanej krzywdy, w tym stopień i rozmiar ujemnych następstw naruszenia dóbr osobistych dla dotkniętego tymi naruszeniami jak i stopień winy sprawcy. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2006 r., II PK 245/2005, OSNP 2007, nr 7-8, poz. 101). Całokształt okoliczności sprawy wynikający z ustalonego stanu faktycznego, w tym niewielka liczba osób, które miały możliwość zapoznania się z treścią przedmiotowego pisma Wójta Gminy K. z dnia 10 maja 2012r., czy ewentualna wina nieumyślna pozwanej, przemawiałyby za brakiem uzasadnienia do skorzystania przez Sąd z możliwości wynikającej z art. 448 kc. Po przyjęciu wskazanego założenia, za usprawiedliwioną należałoby uznać jedynie możliwość domagania się przez powoda przeproszenia ze strony pozwanej. Takie roszczenie jednak nie zostało w pozwie zgłoszone.

O kosztach pełnomocnika wyznaczonego z urzędu dla powoda Sąd orzekł w pkt 2 sentencji wyroku po myśli § 19 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców

prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.) w zw. z § 22 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2015.1801). Według § 2 ust 2 pierwszego ze wskazanych rozporządzeń, podstawę zasądzenia opłaty, o której mowa w ust. 1 (tj. opłaty za czynności radcy prawnego z tytułu zastępstwa prawnego), stanowią stawki minimalne określone w rozdziałach 3-4. Opłata ta nie może być wyższa niż sześciokrotna stawka minimalna, ani przekraczać wartości przedmiotu sprawy. Zgodnie z § 6 pkt 5 cyt. rozporządzenia, stawka minimalna wynagrodzenia pełnomocnika w niniejszej sprawie wynosi 2.400zł. Dlatego też Sąd przyznał pełnomocnikowi koszty zastępstwa procesowego, na jego wniosek, w wysokości 2.400 zł, powiększone o należny podatek VAT - stosownie do § 2 ust 3 w/w rozporządzenia - łącznie 2.952zł. Ponadto pełnomocnikowi powoda zostały przyznane koszty dojazdu na trasie T.-W. i W.-T. (44,5km), na pięć terminów rozprawy w wysokości 371,93zł wynikającej z obliczenia: 5 x 0,8358zł x 89km (pkt 6 wyroku). Stawkę kilometrową wynoszącą 0,8358zł Sąd przyjął w oparciu o § 2 pkt 1 lit. b) Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz.U.2002.27.271 z późn.zm.).

O kosztach procesu w pkt 3 oraz 4 wyroku (dodanym postanowieniem z dnia 29 września 2016r.) Sąd orzekł w oparciu o art. 98 § 1 i § 3 kpc w zw. z art. 99 kpc oraz art. 108 § 1 kpc, kierując się zasadami odpowiedzialności finansowej strony przegrywającej za wynik postępowania oraz rozstrzygnięcia o kosztach w orzeczeniu kończącym sprawę w danej instancji. Z uwagi na okoliczność, iż powód przegrał w całości spór sądowy, winien zwrócić swoim przeciwnikom procesowym koszty procesu, które wynoszą w przypadku interwenienta ubocznego (...) w W. 2.434zł, natomiast w odniesieniu do pozwanej Gminy K. – 2.400zł i składają się na nie każdorazowo koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400zł – w wysokości wynikającej z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490) i § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 t.j.) oraz w przypadku pozwanej - 34 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sędzia

Hanna Woźniak